

Arrest

nr. 289 268 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat J. DIN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, via JBOX op 19 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIN, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. DE MARTELAERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 april 2023 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en verzoekt op 11 april 2023 om internationale bescherming.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 29 maart 2023 in Kroatië een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Op 14 april 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 17 april 2023 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische overheden, die op 1 mei 2023 op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-verordening instemmen met dit verzoek. Zij voegen hierbij een brief met individuele garanties voor verzoeker.

Op 5 mei 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 8 mei 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

“(…)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 §5 van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer W. Y. (...), geboren (...) 2002, verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, diende op 11.04.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde op dat moment geen identiteits-of reisdocumenten voor. Betrokkene staat in Kroatië geregistreerd met geboortedatum 17.03.2003.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot twee treffers in Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikels 9 en 14 van Verordening 604/2013 verzamelde vingerafdrukken. De eerste treffer toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 29.03.2023 in Kroatië genomen werden in kader van illegale binnenkomst. De tweede treffer wijst erop dat hij dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Betrokkene werd in kader van zijn verzoek gehoord op 14.04.2023. Hij legde ook toen geen identiteits-of reisdocumenten voor en verklaarde dat hij nooit een paspoort heeft.

Betrokkene verklaarde dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft.

Betrokkene verklaarde dat hij twee neven heeft die in België verblijven. Verder heeft hij geen gezins-of familieleden in België of andere lidstaten.

Betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan de tweede dag na de machtsovername door de Taliban verliet. Hij trok toen naar Iran, waar hij veertien maanden verbleef. Nadien trok hij verder naar Turkije, waar hij een maand doorbracht. Hij reisde verder naar Bulgarije en na een maand trok hij door naar Servië. Daar verbleef hij tien dagen om daarna verder te trekken naar Bosnië, waar hij vijf dagen bleef. Hij zette zijn tocht verder via Kroatië, waar hij vijf dagen doorbracht, en Slovenië, waar hij dezelfde dag doortrok richting Italië. Hier verbleef hij drie dagen alvorens met de trein via Zwitserland naar Frankrijk te reizen. Dezelfde dag nam hij daar een taxi die hem tot België bracht. Hij kwam hier rond 07.04.2023 aan.

Betrokkene werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Betrokkene antwoordde dat zijn familie in België is en het zijn plan was om naar België te komen.

Er werd ook gevraagd of betrokkene, omwille van omstandigheden van opvang en/of van behandeling, bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene uitte bezwaar tegen een terugkeer naar Kroatië. Hij stelde dat de politie in Kroatië agressief was, dat ze hem twee dagen hebben vastgehouden. Hij stelde dat hun gedrag naar hem toe heel slecht was.

Verordening 604/2013 is onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat

opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat wanneer er op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens leverde een resultaat type "1" en een resultaat type "2" met betrekking tot Kroatië op. Artikel 24(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat code "1" gebruikt wordt bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Hetzelfde artikel bepaalt dat code "2" gebruikt wordt bij illegale binnenkomst. Het Eurodac-resultaat toont dus aan dat betrokkene Kroatië eerst illegaal binnenkwam en er dezelfde dag internationale bescherming vroeg.

Tijdens zijn aanmelding dd. 11.04.2023 verklaarde betrokkene dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Kroatië en Zwitserland. Hij maakte geen melding van een eerder verzoek om internationale bescherming. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 14.04.2023 ontkende betrokkene eveneens dat hij in Kroatië internationale bescherming had gevraagd. Hij stelde enkel dat zijn vingerafdrukken er genomen werden. Geconfronteerd met het Eurodac-resultaat verklaarde hij dat hij in Kroatië werd opgepakt door de politie en dat ze hem in een centrum hebben opgesloten. Hij verklaarde dat hij er nadien zijn vingerafdrukken heeft gegeven en dan mocht doorreizen.

Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet verlief sinds zijn binnenkomst, hij is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en trok na zijn verzoek om internationale bescherming in Kroatië naar België.

Gelet op het bovenstaande waren onze diensten van oordeel dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene bij Kroatië berust. Op 17.04.2023 stuurden we een terugnameverzoek aan de Kroatische instanties. Op 01.05.2023 ontvingen we hun akkoord tot terugname van betrokkene conform artikel 20 §5 van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tudman in Zagreb.

Kroatië onderschrijft als lidstaat het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen die voortkomen uit de Conventie van Genève en het EVRM. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 echter dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ertoe kunnen leiden dat de verzoeker in die lidstaat een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat naar een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat zijn familie hier is en hij België sinds zijn vertrek uit Afghanistan als eindbestemming voor ogen had. We merken hieromtrent allereerst op dat het feit dat betrokkene een bepaalde lidstaat als bestemming vooropstelde een louter subjectief gegeven. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het feit dat betrokkene België verkiest boven een andere lidstaat kan dan ook niet beschouwd worden als zwaarwegende grond om aan te nemen dat hij in de verantwoordelijke lidstaat risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de neven van betrokkene die in België zouden verblijven, maar die onze diensten niet konden identificeren, merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De neven van betrokkene die in België zouden verblijven kunnen ten overstaan van hem niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2 g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16 §1, 17 §1 en 17 §2 – zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich geen reden is voor de toepassing van artikel 17 §1, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen betrokkene en zijn neven.

Artikel 17 §2 stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en dat Kroatië nooit een verzoek richtte aan België om als verantwoordelijke lidstaat op te treden voor de behandeling van het verzoek van betrokkene met toepassing van artikel 17 §2 en dit met het oog op de hereniging uit humanitaire overwegingen van betrokkene met één of meerdere neven.

Ook artikel 16 §1 kan in dit dossier niet worden ingeroepen. Er werd geen melding gemaakt van een in artikel 16 §1 vermeldde situatie van afhankelijkheid.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van betrokkene aan Kroatië een schending van zijn grondrechten betekent en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven, moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een staat verglicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval.

Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). De relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven.

Gevraagd naar de relatie met zijn neven die in België verblijven, verklaarde betrokkene dat hij in Afghanistan veel contact met hen had. Hij verklaarde dat zijn neef S. (...) een college van hem was en dat ze samen de politieopleiding hadden gevolgd. Toen zijn neven reeds in België waren, hield hij met hen telefonisch contact. Hij verklaarde dat hij sinds zijn aankomst in België geen fysiek contact heeft gehad met zijn neven maar dat ze telefonisch contact hadden.

We kunnen hieruit afleiden dat er tussen beide partijen louter normale familiebanden bestaan en dat er geen sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. We kunnen derhalve besluiten dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM.

De Kroatische instanties stemden op 01.05.2023 in met terugname van betrokkene op grond van artikel 20 §5 van Verordening 604/2013. Dit artikel impliceert dat Kroatië zich tot op heden niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene, maar er wel mee instemt om hem terug te nemen teneinde de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek verder te zetten en af te ronden. Hierna zullen de Kroatische instanties besluiten dat zij volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 zelf verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene of de verantwoordelijkheid ervan bij een andere lidstaat leggen.

We kregen garanties van de Kroatische instanties dat betrokkene er opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Betrokkene zal gedurende de procedure gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. De Kroatische autoriteiten zullen betrokkene gedurende de procedure niet verwijderen naar zijn land van herkomst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert, wijzen we er nogmaals op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat ervan kan worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie waarin de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het non-refoulement beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië. Hij verklaarde dat de politie in Kroatië agressief was, dat ze hem twee dagen hebben vastgehouden en dat hun gedrag naar hem toe heel slecht was.

We merken op dat betrokkene geen concrete gebeurtenissen aanhaalde waaruit deze slechte of agressieve behandeling blijkt. Hij verklaarde niet wat de slechte behandeling door de Kroatische politie jegens hem juist inhield, noch in welke omstandigheden hij werd vastgehouden. Betrokkene bewees ons inziens derhalve niet dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We erkennen evenwel dat er kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië en in het bijzonder aangaande praktijken aan de grens met Bosnië. Deze zijn volgens ons echter onvoldoende om

tot het besluit te komen dat betrokkene, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen, per definitie in een situatie zal belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In Oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere Immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen punten van aandacht blijven. De Commissie stelde tevens dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en dat ze de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). In het rapport wordt gesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en het formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (p. 24). Er werden ook geen gevallen van teruggrijping die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM – verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – vastgesteld (p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid het politiekantoor van Cetingrad in Kroatië en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport werden op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LISE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') voorgesteld en besproken. Het stelt dat de procedures van de politie en de opvang van Immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#section2; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wordt verder onder andere belicht in AIDA- rapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (Lana Tuckorić, "Asylum Information Database - Country Report: Croatia - 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin- verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p.52).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (p.80). Het rapport stelt dat er geen Problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (p. 83).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens, een van de voornaamste punten van kritiek op het asielsysteem in Kroatië (p.25). We benadrukken dat het hier geen personen betreft die via de Dublinverordening worden overgedragen, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend. Het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontnomen.

We merken in dit verband ook op dat het AIDA-rapport vermeldt dat UNHCR Assistent Hoge Commissaris voor Bescherming Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (p. 26).

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt eveneens melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië.

Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie conform artikel 19 van de ombudsmanwetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen personen die nog geen toegang kregen tot de asielprocedure.

We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de grenspolitie voorwerp uitmaakt van kritiek en dat hun optreden, in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen, volgens bepaalde opinies soms disproportioneel is. We benadrukken echter dat betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan die van personen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. Betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de daaraan verbonden rechten.

Uit bovenstaande kunnen we besluiten dat er in hoofde van betrokkene derhalve geen risico bestaat op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie aan de grens met Bosnië. Indien betrokkene na overdracht wel het slachtoffer zou worden van mishandeling, kan hij binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en ook binnen de opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming actief zijn.

We concluderen dat de punten van kritiek betreffende enkele aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië niet leiden tot het besluit dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn aanmelding dd. 11.04.2023 dat hij last had van wondjes aan de genitaliën. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 14.04.2023 verklaarde hij dat hij in goede gezondheid verkeert en geen medicatie neemt. Betrokkene voerde tot op heden geen elementen of medische attesten aan waaruit blijkt dat er in zijn geval sprake is van ernstige mentale of lichamelijke aandoeningen. Er is derhalve geen bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is (p. 91). Het rapport stelt ook dat mentale gezondheidszorg voorhanden is in Kroatië (p.95).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen kan krijgen indien hij hier nood aan heeft. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of spéciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene en minstens tien werkdagen vooraf in geval van spéciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot Internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 §5 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten."

1.2. Op 5 mei 2023 wordt ten aanzien van verzoeker tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) werd de vordering ingesteld binnen de tien dagen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel van zijn vrijheid beroofd met het oog op repatriëring naar Kroatië. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 17 en 23.4 van de Dublin III-verordening, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 3, 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens zijn verhoor bij de verwerende partij dat hij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Dit gebeurde onder dwang door de Kroatische politie in het gesloten opvangcentrum.

De verzoekende partij heeft dus aangegeven dat er sprake is van dwang, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek.

Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming.

Conform artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank. De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Kroatische autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen. De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegdheid om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering.

In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld. Sterker nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde.

De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013. Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodac-databank na te gaan. De Eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de wijze waarop de gegevens werden ingegeven door de Kroatische autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoeker een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013.

2. Dat daarnaast uit internationale verslagen blijkt dat er systemische tekortkomingen zijn in Kroatië.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij deze tekortkomingen erkent, doch meent zich te kunnen beroepen op een vermoeden van respect van de asielprocedures en voor wat betreft de ontvangst van de verzoekers strekkende tot internationale bescherming.

Dat integendeel blijkt dat het niet is omdat de vingerafdrukken genomen werden in Kroatië dat een asielzoeker ook effectief recht heeft op een behoorlijke opvang en onderzoek van zijn asielaanvraag.

Dat het totaal onterecht is dat de verwerende partij op basis van een louter theoretische benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel (GEAS) ervan uitgaat dat Kroatië net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Dat de verwerende partij zich in dat verband baseert op enkele passages van het AIDA-verslag, terwijl hetzelfde verslag, net als een serie andere verslagen, aantonen dat dit in de praktijk niet het geval is. En verweerder dus enorm selectief is in haar lezing.

Dat verzoeker in dat verband wil verwijzen naar het feit dat Kroatië overgaat tot push-backs aan de grens, geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten, van onwaardige levensomstandigheden in de centra, systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Kroatië en van een latent racisme in de Kroatische samenleving.

Dat deze elementen wel degelijk aantonen dat ingeval van terugkeer naar Kroatië, verzoeker riskeert geconfronteerd te worden met een schending van art. 3 EVRM en art. 4 van het EU-Handvest.

Dat recentelijk in een arrest M.H. e.a. tg. Kroatië van 18/11/2021, het EHJ gesteld heeft dat Kroatië zich effectief schuldig maakt aan schendingen van de artikelen 2, 3, 5, 14 en 34 van het EVRM en van artikel 4 van het 2de Protocol bij de Conventie van Genève.

Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat hij slecht behandeld werd door de Kroatische autoriteiten.

Dat de waarachtigheid van de problemen in Kroatië uitvoerig bevestigd werd onder meer door een consortium van journalisten.

Zij stelden het volgende vast :

"(...)"

(stuk 4)

Dat hetzelfde geciteerd AIDA rapport van 2022 het volgende poneert:

"(...)"

(stuk 5)

Dat het dan ook duidelijk is dat de verschillende geciteerde rapporten melding maken op zekere wijze dat er :

- Terugdrijvingen aan de grens gebeuren
- Gewelddaden door de politie gepleegd worden
- Afwezigheid van onderzoek naar en opvolging van deze feiten door de Kroatische autoriteiten
- Structurele tekortkomingen van de asielprocedure en de voorwaarden van ontvangst.
- Gebrek aan tolken, gebrek aan professionalisme van de tolken
- Afwezigheid van juridische bijstand voor een aantal stadia in de procedure, met name voor wat betreft de beroepen bij het Hoge Administratieve rechtscollege.
- Geen screening van zwakke personen, noch het nemen van specifieke beschermingsmaatregelen.
- Gebrek aan steun ingeval van toegang tot medische zorg, van psychische zorg, huisvesting, tewerkstelling, school en educatie (gebrek ook aan taallessen
- Latent racisme.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn, bevestigd door internationale verslagen, dat het loutere feit dat de vingerafdrukken van verzoeker opgenomen zijn in de databank geenszins als enig bewijs van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië kan beschouwd worden, en al helemaal niet van het feit dat er een gedegen onderzoek naar dit verzoek zal gevoerd worden.

Dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Kroatië, dan ook aanleiding gaf tot een manifeste appreciatiefout.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te schorsen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: "(...)".

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en 4 van het Handvest.

De verzoekende partij wijst erop dat hij bij een overdracht aan Kroatië vernederende of ontterende behandelingen moet vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cfr. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Kroatië. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het feit dat het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt.

(stuk 1, p. 3)

Dat de bestreden beslissing texto stelt "Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon."

Dat de verwerende partij onterecht zich beperkt tot de vaststelling dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de Kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015.

Dat dit absoluut geen onderzoek is naar de algemene situatie.

Dat deze situatie nochtans wel degelijk dermate is dat schendingen van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest te vrezen zijn.

Dat ECRE spreekt van een ronduit dramatische situatie in augustus 2021.

Dat de motivering volgens dewelke verzoeker geen elementen aanbrengt die leiden tot het besluit dat in zijn geval er sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel risico op aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Dat vooreerst uit de verslagen blijkt – cfr ook hoger en verder – dat er zo goed als geen normale medische verzorging voorhanden is in Kroatië voor asielzoekers.

Dat een schending van artikel 3 EVRM niet dermate verregaand is dat een "onomkeerbare" achteruitgang aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat zijn situatie en ervaring bevestigd wordt door de internationale verslagen.

Dat het gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoeker.

Dat deze vaststelling alleen al volstaat om over te gaan tot schorsing bij UDN.

Dat de verwerende partij onterecht deze verplichting van zich afschuift door te stellen dat "het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft, zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel."

(stuk 1, p. 4)

Dat dit een miskennis is van het onderzoek dat aan verwerende partij opgelegd wordt.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is.

De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Dat gelet op de algemene informatie mbt de opvangomstandigheden in Kroatië onterecht gesteld werd dat verzoekende partij op de autoriteiten aldaar beroep zou kunnen doen voor het bekomen van bescherming, dat het immers precies die autoriteiten zijn die aan de basis liggen van de problemen.

Overwegende dat het AIDA verslag van 2022 de verklaringen van verzoeker bevestigt.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent dat verzoeker geen argumenten zou ingeroepen hebben die aantonen dat hij bij terugkeer naar Kroatië in een problematische situatie zou terechtkomen.

Dat uit het voorgaande kan worden besloten dat de verwerende partij haar schuldig maakt aan een schending van de materiële motiveringsplicht en manifeste appreciatiefout maakt.

Dat de verklaringen van verzoeker, zelfs indien zij niet gestaafd zouden worden door stukken en zelfs indien zij niet diep- of verregaand zouden zijn (waarbij rekening moet gehouden worden met de wijze waarop verzoeker gehoord werd), voldoende geïndividualiseerd zijn, nu ingevolge de internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn.

Verzoeker wil in dit verband ook nog verwijzen naar de elementen vervat in het verslag van het Europees Comité ter voorkoming van foltering of van onmenselijke straffen of behandelingen (CPT) van 3 december 2021, vermeld in het AIDA verslag van 2022, evenals naar een arrest van de Raad van State van Nederland van 13 april 2022 en een arrest van het administratief rechtscollege van Braunschweig (Duitsland) van 25 april 2022, stellende dat het risico op teruggrijping eveneens bestaat voor de "dubliners", gelet op de afwezigheid van effectieve en individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten naar aanleiding van zijn overdracht.

Dat tenslotte verzoeker eveneens verwijst naar een recent arrest van de RvV, namelijk nr. 280 106 van 14 november 2022 dat in een gelijkaardige situatie een transfert naar Kroatië schorste bij UDN.

De bestreden beslissing schendt dan ook overduidelijk de aangevoerde bepalingen, wat een schorsing bij UDN rechtvaardigt."

3.2.1.2. Beoordeling

3.2.1.2.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker nergens in het eerste middel van zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 3 en 7 van het Handvest, artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.1.2.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen

die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker die aan de Kroatische autoriteiten toekomt nu dactyloscopisch onderzoek aantoonde dat verzoeker op 29 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië, de Kroatische instanties het aan hen gerichte terugnameverzoek hebben aanvaard en verzoeker niet bewees dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Kroatië inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.1.2.3. Artikel 23.4 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“4. Een verzoek tot terugname wordt ingediend met behulp van een standaardformulier en gestaafd met bewijsmiddelen of indirecte bewijzen, als omschreven in de in artikel 22, lid 3, vermelde lijsten, en/of relevante elementen uit de verklaringen van de betrokkene, op grond waarvan de autoriteiten van de aangezochte lidstaat kunnen nagaan of deze lidstaat op grond van de criteria van deze verordening verantwoordelijk is.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het voorbereiden en het indienen van verzoeken tot terugname. Deze uitvoeringshandelingen worden volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure vastgesteld.”

Verzoeker voert aan dat hij tijdens zijn verhoor duidelijk maakte dat hij nooit de intentie had om in Kroatië een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat er dus sprake is van dwang, waardoor zijn verzoek is aangetast door een wilsgebrek. Hieruit leidt hij af dat er geen sprake kan zijn van een werkelijk verzoek om internationale bescherming. Volgens verzoeker had de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanwijzingen moeten kenbaar maken aan de Kroatische autoriteiten zodat deze de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank had kunnen rechtzetten, aanvullen of verwijderen. De gemachtigde is daartoe in gebreke gebleven en hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, wat volgens verzoeker strijdig is met artikel 24.3 van de Dublin-III Verordening. Minstens acht verzoeker het strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel dat de gemachtigde niet heeft onderzocht “of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodac-databank na te gaan”.

Te dezen kan in de stukken van het administratief dossier nergens worden gelezen dat verzoeker gewag zou hebben gemaakt van dwang door de Kroatische autoriteiten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen of een (ander) wilsgebrek. Hij toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze als volgt wordt gesteld:

“De vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens leverde een resultaat type “1” en een resultaat type “2” met betrekking tot Kroatië op. Artikel

24(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat code "1" gebruikt wordt bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Hetzelfde artikel bepaalt dat code "2" gebruikt wordt bij illegale binnenkomst. Het Eurodac-resultaat toont dus aan dat betrokkene Kroatië eerst illegaal binnenkwam en er dezelfde dag internationale bescherming vroeg.

Tijdens zijn aanmelding dd. 11.04.2023 verklaarde betrokkene dat zijn vingerafdrukken genomen werden in Kroatië en Zwitserland. Hij maakte geen melding van een eerder verzoek om internationale bescherming. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 14.04.2023 ontkende betrokkene eveneens dat hij in Kroatië internationale bescherming had gevraagd. Hij stelde enkel dat zijn vingerafdrukken er genomen werden. Geconfronteerd met het Eurodac-resultaat verklaarde hij dat hij in Kroatië werd opgepakt door de politie en dat ze hem in een centrum hebben opgesloten. Hij verklaarde dat hij er nadien zijn vingerafdrukken heeft gegeven en dan mocht doorreizen."

Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs aan dat de Kroatische autoriteiten buiten zijn medeweten om zijn verzoek om internationale bescherming registreerden of dit automatisch deden nadat ze zijn vingerafdrukken genomen hadden. Zijn niet gestaafde betoog dat er op dit vlak sprake is van een wilsgebrek volstaat te dezen niet. De Raad ziet trouwens niet in welk belang de Kroatische autoriteiten erbij zouden hebben om verzoeker tegen zijn wil in te dwingen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en verzoeker bewaart daarover het stilzwijgen in zijn verzoekschrift.

Ten slotte ziet de Raad niet in hoe het feit dat gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uitgaat van het hogerop vermelde resultaat van een vingerafdrukkenonderzoek in een centrale databank een schending kan aantonen van artikel 23.4 van de Dublin-III verordening.

Een schending van artikel 23.4 van de Dublin-III verordening of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.1.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM, voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, blijkt ook uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening, dat als volgt luidt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Verder heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Blijkens de bestreden beslissing is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich heel goed bewust van de verplichtingen die op hem rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker meent dat uit internationale verslagen blijkt dat er systemische tekortkomingen zijn in Kroatië en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er totaal onterecht op basis van een louter theoretische benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel (GEAS) van uitgaat dat Kroatië net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden en voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen. Hij verwijt de gemachtigde een selectieve lezing van enkele passages van het AIDA-verslag en verwijst naar het feit dat Kroatië overgaat tot *pushbacks* aan de grens, geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten, onwaardige levensomstandigheden in de centra, systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Kroatië en een latent racisme in de Kroatische samenleving.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat er kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië en in het bijzonder aangaande praktijken aan de grens met Bosnië, maar dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat deze onvoldoende zijn om tot het besluit te komen dat verzoeker, die in het kader van de Dublin III-verordening aan Kroatië zal worden overgedragen, per definitie in een situatie zal belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Zo wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat er sprake is geweest van *pushbacks* aan de buitengrenzen van Kroatië die gepaard gingen met politiegeweld en collectieve uitzettingen. Wat dit betreft, stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk:

"In Oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere Immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen punten van aandacht blijven. De Commissie stelde tevens dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en dat ze de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). In het rapport wordt gesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en het formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (p. 24). Er werden ook geen gevallen van teruggrijping die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM – verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – vastgesteld (p. 24).

(...)

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wordt verder onder andere belicht in AIDA- rapporten ("Asylum Information Database"), een project dat mede gecoördineerd wordt door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) (Lana Tuckorić, "Asylum Information Database - Country Report: Croatia - 2021 update", laatste update op 22.04.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

(...)

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens, een van de voornaamste punten van kritiek op het asielsysteem in Kroatië (p.25). We benadrukken dat het hier geen personen betreft die via de Dublinverordening worden overgedragen, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend. Het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontczgd.

We merken in dit verband ook op dat het AIDA-rapport vermeldt dat UNHCR Assistent Hoge Commissaris voor Bescherming Gillian Triggs de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina in juli 2021 bezocht. Zij stelde dat ze inbreuken kon vaststellen maar verwelkomde de beslissing van de Kroatische overheid om een onafhankelijk orgaan op te richten om de situatie aan de grens te controleren (p. 26).

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt eveneens melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië.

Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie conform artikel 19 van de ombudsmanwetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties (toegevoegd aan het administratief dossier). Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen personen die nog geen toegang kregen tot de asielprocedure.

We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de grenspolitie voorwerp uitmaakt van kritiek en dat hun optreden, in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen, volgens bepaalde opinies soms disproportioneel is. We benadrukken echter dat betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan die van personen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. Betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de daaraan verbonden rechten.

Uit bovenstaande kunnen we besluiten dat er in hoofdte van betrokkene derhalve geen risico bestaat op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie aan de grens met Bosnië. Indien betrokkene na overdracht wel het slachtoffer zou worden van mishandeling, kan hij binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en ook binnen de opvangcentra voor verzoekers om internationale bescherming actief zijn."

Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar pushbacks aan de grens en geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten en te citeren uit de eveneens in de bestreden beslissing gehanteerde landeninformatie daarover, zonder deze concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te weerleggen of te ontkrachten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde is uitgegaan van een selectieve lezing van de door hem aangehaalde informatie, noch dat de gemachtigde uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of deze op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat Kroatië op 1 januari 2023 lid is geworden van de Schengenzone, dit op grond van het besluit EU/2022/2451 van de Raad van de Europese Unie van 8 december 2022. Er kan verwacht worden dat Kroatië zich nog meer bewust zal zijn van zijn plicht tot het respecteren van Europese en internationale rechtsinstrumenten waarnaar de Schengengrenscodes refereert, zoals het Handvest en het Verdrag van Genève, dat het non-refoulementbeginsel omvat. Kroatië komt aldus meer en meer in een carcan, met onder meer toezicht van het Hof van Justitie over inbreuken op de Schengengrenscodes, wat bijdraagt aan een verdere remediëring van de gerapporteerde wantoestanden. Dat Europa niet blind is voor de problemen aan de buitengrenzen van Kroatië, blijkt uit overweging 4 van het vermelde besluit EU/2022/2451. Hierin wordt gesteld dat Kroatië consequent moet blijven werken aan de uitvoering van alle lopende maatregelen, met name wat het beheer van de buitengrenzen betreft.

Wat betreft de opvang in Kroatië wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid het politiekantoor van Cetingrad in Kroatië en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport werden op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LISE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') voorgesteld en besproken. Het stelt dat de procedures van de politie en de opvang van Immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#section2; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

(...)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (p.80). Het rapport stelt dat er geen Problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (p. 83)."

Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar onwaardige levensomstandigheden in de centra, systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Kroatië en te citeren uit de eveneens in de bestreden beslissing gehanteerde landeninformatie daarover, zonder deze concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te weerleggen of te ontkrachten, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde is uitgegaan van een selectieve lezing van de door hem aangehaalde informatie, noch dat de gemachtigde uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of deze op een kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

Verzoeker wijst ook nog op *“een latent racisme in de Kroatische samenleving”*, doch de Raad stelt vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure geen gewag heeft gemaakt van dergelijke problemen in Kroatië en dat uit de door verzoeker aangehaalde informatie niet blijkt dat uit het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen dient te worden geconcludeerd dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat hem door de Kroatische autoriteiten individuele garanties worden geboden wat betreft juridische hulp en daadwerkelijke rechtsmiddelen.

Daarnaast wijst de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er in de bestreden beslissing nog op dat in *“het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming”*. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die een ander licht werpen op deze beoordeling.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat *“systemische tekortkomingen”* zich verzetten tegen zijn overdracht aan Kroatië omdat het een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zou impliceren.

Voormelde conclusie dringt zich des te meer op gezien er voor verzoeker ook sprake is van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten, die op 1 mei 2023 als bijlage bij hun instemming met het terugnameverzoek werden gevoegd. Deze brief luidt als volgt:

“(…)

Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country.

Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection.

(…)”

Aldus garanderen de Kroatische autoriteiten aan de gemachtigde dat verzoeker, bij terugname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier. Verzoeker wijst dan ook niet dienstig op een gebrek aan (professionalisme van) tolken en de afwezigheid van juridische bijstand voor een aantal stadia in de procedure, met name voor wat betreft de beroepen bij het Hoge Administratieve rechtscollege. Hoe dan ook toont verzoeker hiermee niet aan dat

in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat *“de punten van kritiek betreffende enkele aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië niet leiden tot het besluit dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker wijst op een gebrek aan steun ingeval van toegang tot medische zorg, van psychische zorg, huisvesting, tewerkstelling, school en educatie. Wat betreft verzoekers gezondheidssituatie wordt in de bestreden beslissing overigens nog als volgt overwogen:

“Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn aanmelding dd. 11.04.2023 dat hij last had van wondjes aan de genitaliën. Tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 14.04.2023 verklaarde hij dat hij in goede gezondheid verkeert en geen medicatie neemt. Betrokkene voerde tot op heden geen elementen of medische attesten aan waaruit blijkt dat er in zijn geval sprake is van ernstige mentale of lichamelijke aandoeningen. Er is derhalve geen bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is (p. 91). Het rapport stelt ook dat mentale gezondheidszorg voorhanden is in Kroatië (p.95).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen kan krijgen indien hij hier nood aan heeft. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of spéciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.”

Verzoeker laat deze motieven van de bestreden beslissing ongemoeid, zodat de Raad er kan van uitgaan dat hij deze motieven niet betwist. Door nog louter te stellen *“dat er zo goed als geen normale medische verzorging voorhanden is in Kroatië voor asielzoekers”*, doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, zonder *in concreto* aan te tonen dat deze beslissing op basis van onjuiste feitelijke gegevens werd genomen.

Verzoeker laat nog gelden dat hij *“melding maakte van het feit dat hij slecht behandeld werd door de Kroatische autoriteiten”* en dat *“de waarachtigheid van de problemen in Kroatië uitvoerig bevestigd werd onder meer door een consortium van journalisten”* en door het recente AIDA-rapport. Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië. Hij verklaarde dat de politie in Kroatië agressief was, dat ze hem twee dagen hebben vastgehouden en dat hun gedrag naar hem toe heel slecht was.

We merken op dat betrokkene geen concrete gebeurtenissen aanhaalde waaruit deze slechte of agressieve behandeling blijkt. Hij verklaarde niet wat de slechte behandeling door de Kroatische politie jegens hem juist inhield, noch in welke omstandigheden hij werd vastgehouden. Betrokkene bewees ons inziens derhalve niet dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Door louter te herhalen dat hij gemeld had dat hij door de Kroatische autoriteiten slecht behandeld werd, toont verzoeker noch de onjuistheid noch de kennelijke onredelijkheid van deze motieven aan.

De Raad leest in het AIDA-rapport niet dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielpprocedure, de opvangvoorzieningen en de toegang tot gezondheidszorg in Kroatië. Er ligt geen enkel verslag of rapport voor waaruit blijkt dat Dublin-terugkeerders het slachtoffer zijn van systemische tekortkomingen voor wat betreft voormelde aspecten. Verzoekers andersluidend oordeel waarbij hij verwijst naar *“internationale verslagen”* waaruit volgens hem blijkt dat er sprake is van systemische tekortkomingen in Kroatië of naar ECRE, dat *“spreekt van een ronduit dramatische situatie in augustus 2021”*, volstaat te dezen niet. Evenmin volstaat het om louter te poneren dat *“de toegang tot de asielpprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is”*.

Verzoeker verwijst ten slotte in zijn verzoekschrift naar arresten gewezen door de Nederlandse Raad van State en een Duits administratief rechtscollege van respectievelijk 13 april 2022 en 25 april 2022. Hij verstrekt deze niet, maar betoogt dat hierin kan worden gelezen *“dat het risico op terughouding eveneens bestaat voor de “dubliners”, gelet op de afwezigheid van effectieve en individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten”*. Er kan niet nagegaan worden of deze arresten zeggen wat verzoeker zegt dat ze zeggen. Er gaat alleszins geen precedentwerking van uit en de Kroatische autoriteiten hebben *in casu* individuele garanties verstrekt voor verzoeker zodat verzoeker niet aantoonde dat zijn situatie vergelijkbaar is. Deze laatste vaststelling geldt evenzeer voor het door verzoeker aangehaalde arrest met nr. 280 106 van de Raad, waarin de tenuitvoerlegging van een bijlage 26^{quater} wordt geschorst om de (enkele) reden dat er geen individuele garanties gevraagd werden van de Kroatische autoriteiten ondanks het profiel en de verklaringen van de verzoekende partij.

Gelet op het voorgaande, heeft verzoeker op het eerste gezicht niet aangetoond dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat hij niet heeft aangetoond *“dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

3.2.1.2.5. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt erop gewezen dat uit de rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke lidstaat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systemische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, *N.S./ Secretary of State for the Home Department*; HvJ 21 december 2011, C-493/10, *M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform*; HvJ 14 november 2013, C-4/11, *Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid*). Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3.2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17.1 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.
(...)”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen algemene situatie van systeemfouten waaruit zou voortvloeien dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de overdrachten naar Kroatië in het algemeen zou moeten stoppen aannemelijk heeft gemaakt. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch

de aanvraag van verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening. Aldus toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld *“dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”*.

Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.1.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3, 17 en 23.4 van de Dublin III-verordening, kan niet worden aangenomen.

3.2.1.2.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de verordening nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-uitvoeringsverordening) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Door de verwerende partij werd een verzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker.

Het verzoek tot overname van de verwerende partij dient te beantwoorden aan de voorwaarden van de Dublin Uitvoeringsverordening, oftewel de verordening van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

De verwerende partij dient daarbij gebruik te maken van een standaardformulier (artikel 1). Het formulier bevat verplichte rubrieken die volledig moeten worden ingevuld. De overige gedeelten worden ingevuld voor zover de informatie beschikbaar is. Aanvullende inlichtingen kunnen worden verstrekt in de daarvoor op het formulier gereserveerde ruimte.

Het verzoek moet bovendien volgende elementen omvatten: kopie van alle bewijsmiddelen en indirecte bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat de aangezochte lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, in voorkomend geval vergezeld van verklaringen over de omstandigheden waarin deze zijn verkregen en over de bewijskracht die de verzoekende lidstaat eraan toekent aan de hand van de in artikel 18, lid 3, van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde lijsten van bewijsmiddelen en indirecte bewijzen, die in bijlage II bij de onderhavige verordening zijn opgenomen en b) in voorkomend geval, de kopie van de verklaringen die schriftelijk door de asielzoeker zijn verstrekt of in een proces- verbaal zijn opgenomen.

De bestreden beslissing geeft evenwel niet weer of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van dit standaardformulier, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Kroatische autoriteiten met dit verzoek.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing of het verzoek aan de Kroatische autoriteiten beantwoordt aan de vereisten van de Dublin Uitvoeringsverordening, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 1 van de Dublin Uitvoeringsverordening.”

3.2.2.2. Beoordeling

Artikel 1 van de Dublin-uitvoeringsverordening handelt over het opstellen van een overnameverzoek. Nu *in casu* uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat verzoeker op 29 maart 2023 in Kroatië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de Belgische autoriteiten vervolgens op 17 april 2023 een terugnameverzoek hebben gericht aan de Kroatische overheden op grond van artikel 18.1, b), van de Dublin III-verordening, wordt de schending van artikel 1 van de Dublin-uitvoeringsverordening niet dienstig aangevoerd. Om dezelfde redenen voert verzoeker niet dienstig aan dat de bestreden beslissing niet weergeeft of de gemachtigde heeft gebruik gemaakt van het standaardformulier waarvan sprake is in deze bepaling, dan wel of de verplichte informatie en documenten werden overgemaakt aan de Kroatische autoriteiten met dit verzoek, en dit nog daargelaten het gegeven dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, doch niet dat daarin tevens wordt gemotiveerd hoe het opstellen van een overname- of terugnameverzoek is geschied.

Een schending van artikel 1 van de Dublin-uitvoeringsverordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. VANDEPUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEPUT

D. DE BRUYN